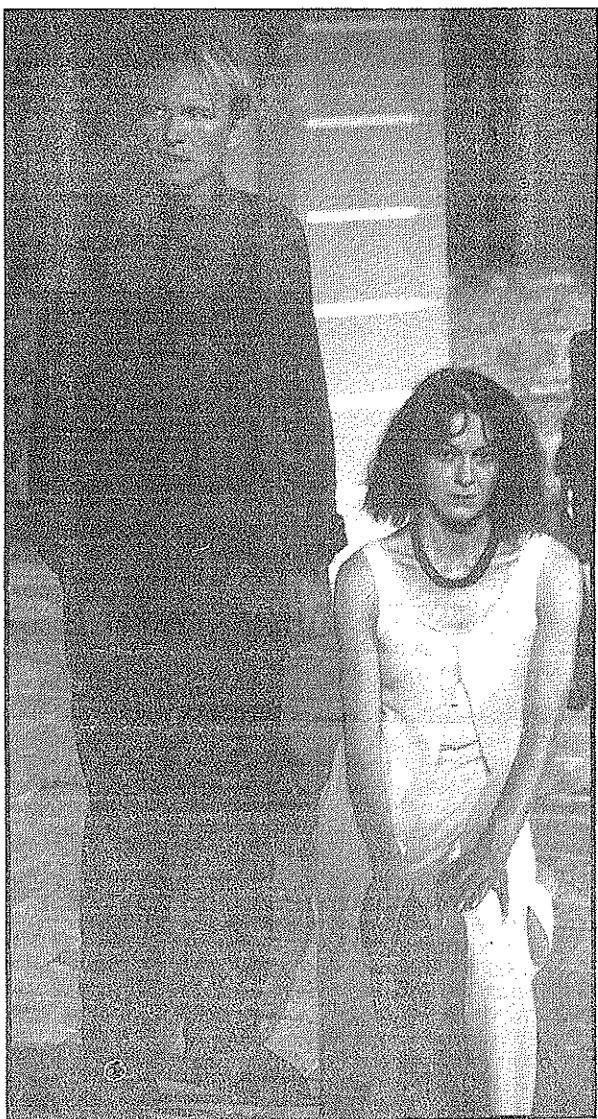

ВАРЈА БУКИЋ, глумица

БОЈИМ СЕ ПОНАВЉАЊА

Да ли смо napravili малу или велику љубавну причу, релевантна је ствар, јер жена у свим околностима остаје жена—каже наша саговорница, безимена жена Бановић Страхинје у истоименој представи редитеља Никите Миливојевића

ГОВОРИ И КАДА ПУТИ: Варја Букић и Светозар Цветковић у представи „Бановић Страхинје“

Некада члан Црногорског народног позоришта, данас асистент на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Владимира Јефтковића, глумица са оним ријетким и посебним даром да највише може да каже управо кад ћути, Варја Букић, маестрално је одиграла жену у „Бановић Страхинји“ и изнова узбудила и критичаре и публику.

—Ова представа је моја трећа сарадња са редитељем Никитом Миливојевићем, послје сарадње коју смо остварили у пројектима „Жак или покорност“ и „Марио или мафионичар“. Рад са њим увијек представља изузетно задовољство, јер тачно зна шта тражи и шта може да добије од једног глумца—каже Варја Букић.

■ Улога жене коју сте одиграли конструисана је врло апстрактно и рекло би се, тешко...?

—Говорити о лику, ван саме адаптације представе, чини ми се веома компликовано. Нијесмо се удаљили од Михиза, ми смо ту драму само радикализовали, што није зла намјера, и да се тиме

што се не појављује име те жене, тај њен лик и карактер не минимизирају. Тиме је, напротив, све појачано. Да бисмо направили малу или велику љубавну причу, релевантна је ствар, јер жена у свим околностима остаје жена.

Наравно, док сам „ушла“ у тај лик ништа ми није било лако. Пристаји на било коју варијанту суђења и одговорности за злочин који је де факто у околностима и времену општег злочина и опште моралне деградације миноран, врло је тешко. Ми смо више у представи преиспитивали неке нетипичне женске, него уопште људске реакције које те околности изазивају и намећу. Сем мајке, једина жена у представи сам ја, што има своју важност. Ја сам се највише бавила трагањем за њеним карактером који је тачан, негдје генетски одређен и има исход у самој породици Југовића, која у себи носила то зрно малигног и аморалног понашања.

■ Каже се да глумци увијек морају да одбране лик који играју. Чиме Ви браните жену Бановић Страхинје?

—Мислим да није ствар у одбрани, него у разумијевању. А већ сама ситуација разумијевања је и врста одбране. Тражила сам тај пут разумијевања гестова, намјера, карактера... Наравно, ништа ван адаптације представе. Веома волим представе које су пројекти или које претендују да буду нека засебна цјелина, користећи, између осталог, и различита глумачка средства. Мој највећи страх на сцени је не поновити се, наћи приклон тој позоришној цјелини, приклон у средствима, у изразу, мишљењу...

■ Прозлог љета у „Хасанагиници“, редитеља Бранислава Митићковића, којом је отворен фестивал „Барски љетопис“, такође сте играли жену. Шта би био заједнички именица тим улогама, осим чињенице да ни једна ни друга немају име?

—Улоге и у „Бановић Страхинји“ и у „Хасанагиници“ спадају у некаку „сличну полицу“ ликовна, грубо речено. С тим што је, условно, за женски лик, међу њима важна разлика—у „Хасанагиници“ се борим за нешто што је матерински инстинкт, за дијете, а у „Бановић Страхинји“ та борба је много апстрактнија, или одређенија посебношћу карактера. У принципу, не волим да правим ту врсту поређења ликовна, све што сам радила волим да оставим по страни. Тешко је двије различите конципиране улоге, у различито конципираним представама, поредити. Али, истина је да и једна и друга стављају жену у посебну ситуацију, и да и код Симоновића, такође, жена остаје безимена.

■ Нико из сјајне глумачке екипе „Бановић Страхинје“ није жаоко или није имао потребу да „истрчи“ у приватност?

—Мислим да квалитет сваке представе проистиче из јако доброг разумијевања редитеља и глумца. Ова представа оставља тежак утисак, јер питања која поставља и слике које се ту граде зајиста дјелује депримирајуће. Радили смо заједно, као екипа, а глумци који су се окупили на овом пројекту веома су вриједни. То су људи који чине све за представу. Помисао о некој врсти надметања, одмјеравања, звучи ми несхватљиво. Простор сцене је огroman и за све нас има довољно мјеста.

■ По некој „логици ствари“ очекивало се да свој педагошки рад усмјерите и на Одсеку за глуму на Цетињу. Ви сте, ипак, остали само на београдској катедри...

—Врло је тешко организовати животи шетати на више релација, без обзира колико су мали простори. Посао на Академији ме све више и више испуњава и везује, јер то није посао који може тако лако да се препозна као животно знање. Али, што сам дуже на Академији, све је веће задовољство што мадау генерације глумца којима преносим своје искуство и своје знање, пристижу на сцену. То је врло одговорно, али истовремено и врло пријатна дужност која ме потпуно испуњава.

Радмила Радосављевић